

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ ЧОВЕКЪТ И ЛЪВЪТ

chitanka.info

Тръгнал лъвът гордо между зверовете горски.

— От мене по-голям юнак няма на земята! — провикнал се той.

— Не се хвали — обадила се една стара куца мечка, която била някога ударена с дърварска секира, — има и от тебе по-голям юнак.

Лъвът скокнал и се озъбил:

— Казвай кой!

— Човекът — отвърнала мечката.

— Къде е той? Искам да го срещна и да премеря сили с него — извикал лъвът.

— Иди в полето — там ще го намериш.

Лъвът излязъл от гората и тръгнал през нивите, през градините. В една ливада видял да пасе кон, спънат с железни вериги. Приближил се до него и се провикнал:

— Хей, ти, дете пасеш трева, що си?

— Не виждаш ли що съм — отговорил конят, — кон съм!

— Ами кой те върза с тая верига?

— Човекът! — отвърнал конят. — Той ми е господар!

— Къде е човекът?

— Преди малко влезе в гората за дърва.

Лъвът се обърнал и тръгнал към гората. В една нива съгледал два вола, впрегнати в рало — стоят сред нивата и почиват. „Тези трябва да са човеци“, помислил си господарят на гората и се обърнал към тях:

— Хей, вие, дете теглите ралото, какви сте?

— Волове сме.

— Ами какво правите сега?

— Почиваме. От заранта сме впрегнати.

— Кой ви впрегна в този дървен хомот?

— Човекът — отговорили воловете.

„Брей, помислил си лъвът, не е шега да имаш работа с човека!“, и продължил пътя си. Влязъл в гората. Вървял, вървял — стигнал една полянка. На полянката видял кола с дърва, а пред колата — два големи черни бивола.

— Какво сте вие? — попитал лъвът.

— Биволи сме.

— Кого чакате?

— Човека чакаме да дойде и да ни впрегне в колата, че да му откараме дървата.

— А той?

— Той ще седне на колата и додето ние теглим тежките дърва, ще свири със свирка.

— Къде е човекът? — попитал лъвът.

— Ей го хе, зад ония дървета — копае яма, за да падат в нея зверовете горски.

Лъвът се упътил към човека. Човекът в туй време тъкмо бил привършил ямата и я засипвал с шума. Силният звяр изръмжал зад него. Човекът трепнал, обърнал се и изтръпнал от страх: „Лъв? Ами сега?“ Озърнал се наоколо за помощ — няма никого. Веднага му се мярнала в главата щастливата мисъл: „Със сила не мога надви това страшилище, но ще опитам с ум“.

— Защо си дошъл при мен? — попитал човекът.

— Дошъл съм да си премерим силите — отвърнал лъвът.

— Как ще ги мерим?

— Ще се преборим.

— Добре — казал човекът, — но преди да се преборим, хайде да се надскачаме — да видим кой ще скочи по-далеч.

— Съгласен съм — отвърнал лъвът, — почвай ти първи!

Човекът се отдалечил десетина разкрача, засилил се към ямата и скочил тъкмо пред нея. Отбелязал с камък мястото, дето скокнал, и се дръпнал настрана.

— Скачай сега ти! — обърнал се той към лъва.

Лъвът се отдалечил двајсетина разкрача, засилил се и нали е много по-пъргав от човека, надскочил го, но бухнал право в дълбоката яма.

Тогава човекът утрепал царя на зверовете със секирата си и от кожата му си направил дебели цървули.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.